

heds- eller Billighedskrav tilfidesattes med Hensyn til de allerede ansatte Betjente.

Der er under det Afslut, som nu er til Forhandling, endnu et Punkt, som jeg ikke hørte den ærede Ordfører omtale, men som dog for mig er af den største Vigtighed, og som jeg derfor ikke kan undlade nærmere at berøre. Det er nemlig, forsaavidt det af det ærede Udvalg i dets Betænkning er yttret, at det ikke har fundet Anledning til at gjøre Indstilling til Thinget om en Forhøielse af det Beløb, der i Finantslovsforslaget er opført som Erstatning for det bortfaldne Dommer- og Skriverkorn, og, forsaavidt der derhos er foreslaaet, at denne Godtgjørelse skulde bortfalde ved Vacance. Jeg har ikke ganske kunnet følge det ærede Udvalg i dets Argumentation, naar det har troet ikke at kunne tage Hensyn til de Meddelelser, som jeg har tilladt mig at tilstille det, og hvorefter jeg troede, at der var Grund til at forhøie det i Finantslovudkastet opførte Beløb af 15,000 Rbd. Denne Argumentation gaaer fornemmeligen ud paa, at, da Skattesammendragningssloven var under Forhandling, blev denne Erstatning af Ministeriet bragt i Beregning med 15,000 Rbd., naaget Ministeriet allerede dengang var i Besiddelse af bedre Oplysninger om dens Størrelse, og at sølgelig Rigsdagen er i sin gode Ret, naar den nægter et høiere Tilskud end det, der maa ansees som eengang vedtaget, og at det Tab, som de vedkommende Embedsmænd maatte lide, derfor ikke kan tillægges Rigsdagen, men maa tillægges Ministeriets Forsømmelse ved denne Leilighed. Det vil naturligviis sætte mig ligeoverfor den Embedsstand, hvis Larvs Jagttagelse maa ansees nærmest at være mig paalagt, i en høist ubehagelig Stilling, naar denne Embedsstand skulde troe, at en Forsømmelse fra min Side havde foranlediget et saadan Tab for den, og jeg er derfor nødsaget til at udtale mig noget vidtløftigere om dette Punkt, end jeg ellers havde ønsket. — Jeg skal da først tillade mig at bemærke, at dengang Forslaget om forskjellige Skatters Sammendragning var under Forhandling, blev det ikkun aldeles cursorisk og mundtlig berørt mellem Finantsministeren og mig, hvorvidt der fra min Side kunde være

noget til Ginder for, at de gjældende Bestemmelser om Dommerkornet bleve høvede paa den Maade, at der blev givet en Erstatning i Penge. Da det var mig bekendt, at der allerede i det forhenvarende danske Cancellies Tid og nærmest i Ständerforsamlingerne i Alarne 1836 til 1838 havde fundet Forhandlinger Sted om denne Sag, hvilke havde ført til det Resultat, at ogsaa Cancelliet maatte ansee det for hensigtsmæssigt, at Dommerkornet blev afskaffet og en Penge-Erstatning blev givet istedet derfor, hvilken Erstatning dengang ansaaes passende at kunne sættes til 6 p. pr. Cd. contribuabelt Hartkorn, saa havde jeg ved denne Leilighed ikke Anledning til Andet end at være enig med Finantsministeren, naar blot et passende Vederlag blev givet. Der var naturligviis dengang, da det var ganske kort, førend den nævnte Lov skulde forelægges, ikke Tid for Justitsministeriet til strax at tage under Overveielse, hvor meget dette Vederlag maatte udgjøre; det kunde ogsaa saameget mindre dengang fra min Side ansees at være den rette Tid dertil, som Sagen aldeles ikke paa sædvanlig Maade havde været Gjenstand for Forhandling mellem Ministerierne, og der derom slet ikke var passeret noget Skriftligt førend langt senere, efter Skattesammendragningsslovens Vedtagelse; det var mig nok, at jeg antog, at selve Afgiften var uhensigtsmæssig og derfor burde ophæves, og jeg gif ud fra den Forudsætning, at naar Spørgsmaalet forelaa om, hvilken Erstatning der skulde gives, nemlig ved den paagjældende Finantslov, vilde der ikke fra Rigsdagens Side møde nogen Vanskelighed for, at Vederlaget blev bestemt saaledes, som det efter de da tilveiebragte Oplysninger maatte ansees at være passende. Kort efterat Skattesammendragningssloven var vedtaget, under hvis Behandling ingen Forhandlinger fandt Sted om hele dette Punkt, blev der anstillet Undersøgelser om, hvad da egentlig det Beløb, som skulde være en Erstatning for Dommer- og Skriverkornet kunde anslaaes til, og foruden de Beregninger, som i saa Henseende allerede havde fra de tidligere Forhandlinger i Alarne fra 1836 til 1838, fandt Justitsministeriet det nødvendigt i denne Anledning at lade gjenngaae samtlige Krigsstatsafgifs-